

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Spírar stokkut og lunkað

Eitt hefur lívið lært meg, bara eitt, hóast eg nú eri farin at nærkast gravarbakkanum av álvara.

Lívið hefur lært meg, at eg skal ongantið gleða meg. Úrslitið er vónbrot, vónbrot hvørja ferð, ein regla uttan undantakið, sum skal prógva uppáhaldið.

Eini góð ráð hiðani: gleð teg ongantið, tí tá verður tú kanska tikin á bóli. Tað besta hendir tær, tá tú minst væntar tað.

Tey siga annars, at gleðin við at gleða seg er tann størsta gleðin.

Kanska, men vónbrotið aftaná køvir hana og grevur hana niður.

Gleðir tú til leygarkvøldið? Gleðir tú teg til at fara at ferðast? Spyrja fólk í heilum. Svárið hjá mær er altíð nei.

Eg royni at lata vera við at gleða meg. Tí hvørja ferð verður tað als ikki soleiðis, sum tú væntaði, sum tú gleddi teg til. Hvørja ferð.

Gleðin kemur burtur úr ongum, tá tú minst væntar hana.

Tað er strævið at kúga kenslur, sum tú hefur, so sum at gleða seg. Tað er sum at gevast at roykja, kann eg ímynda mær, hóast eg

ikki royki. Men tað ber til at gevast, siga tey, sum hava roynt.

Eisini tey, sum síðani eru byrjað aftur.

Lívið byrjar við einum vónbroti, hóast eitt fostur, ein óføddur nýfðingur neyvan gleðir seg til at koma út og síggja dagsins ljós, hóast føðingin er um náttina.

Gleði og gávur hanga líka sum saman, siga tey. Gávan at gleða seg. Vit gleða okkum til at fáa gávur. Lívið er ein gáva, siga tey, sum halda tað og siga, at tað eiga onnur at gera eisini. Lívið er ein gáva, sum eingin okkara bað um ella væntaði. Eingin kann heldur gleða seg til lívið, tí fyri lívið er einki, heldur ikki evnini at gleða seg. Har er einki, null.

Lívið er ein gáva, gamaní. Vit eiga vist at siga takk fyri.

Fyrr, alt var, ikki tær, kæri lesari (um nakar er), at siga, alt var betri fyrr. Eisini fortíðin var betri fyrr.

Tá var barnið glatt for glatt vekk, tá tað fekk eina appelsin á jólum. Tað var stórt og runt og glógvandi, ikki súrt men søtt.

Gleði er stokkut, sum at pissa í buksurnar, lunkað og kólnar skjótt. Men deymurin er eftir.

Var gleðin við í sáttmálanum, tá vit komu í hendan heimin? Stóð nakað um gleði. Eitt nevna tey gleðiðskapin. Tað er boðskapurin, tey rópa í kirkjunum. Men hvar er gleðin har? Komi viðhvørt óvart at sappa á

eina gudstænastu í sjónvarpinum. Dugi satt at siga ikki at síggja nakra gleði har, tvørturímóti. Øll eru tung í huga, onkur sgevur, tey hava gron, ella eru tey døpur heilt niður í kirkjukjallaran. Eisini, tá jarðarferð ikki er. Men kanska er okkurt annað á skránni teir sunnudagarnar enn gleðiðskapurin. Veruleikin kanska. Øll ikki eru sum øll hini, hóast tað eiga tey at vera sambært elligamlari handbók.

Gleðin er løgin, undarlig. Tí tað er størri gleði at geva eina gávu enn at fáa eina. Tað er sjálvandi gleðiligt.

Gustav Wied rakti seymin so væl, at hann ikki bognaði, men fór stinnur í botn, tá hann í skaldsøguni Livsens onskab letur ein siga: "Hvad nytter det altsammen, når glæden ikke vil spire? En burde vist aldrig 'ha' sine ønsker opfyldte her i denne verden."

Droymir tú okkurt gott, er tað ein ynskidreymur, sum hvørvur, tá tú vaknar. Hann gongur ikki út.

Lívið er ein gáva, sum vit eiga alt lívið. Hon kann býtast um, men bara við deyðan. Dópsbrævið er kassakvittanin.

Ikki ber til at býta um og fáa pengarnar aftur. Tí hon kostaði einki, hendan sokallaða gávan. Ikki tá hon varð givin. Eftir tað kostar hon nógv.

Hjá nógvum øgiliga nógv. Sum tað stendur í sanginum, um tár vóru gull. Gleðin er stokkut og lunkað.

Norðurlenska herðaklappið latið svia

Norðurlenska Herðaklappið varð latið í vikuni á triðja sinni. Tað er Norrøna Felagið í Føroyum, sum á norðurlandadegnum 23. mars letur henda heiðurin til ein persón, ið hefur gjørt ein serligan inn-sats fyri at gera vart við Føroyar í Norðurlondum ella við Norðurlond í Føroyum, skrivar Norðurlandahúsið í tíðindaskrivi.

Í ár var tað herbúgvandi sviin, Torbjörn Nyström, ið varð heiðraður við einum herðaklappi og einum gávukorti frá Atlantic Airways.

– Torbjörn er eitt av hesum sjáldsomu menniskjum, sum alla tíðina er úti um seg og fær ting at henda rundan um seg. Hetta hava limirnir í felagnum fyri svenskarar í Føroyum stóra gleði av, og ikki minst eisini limirnir í felagsskapinum Samfundet Sverige-Färöarna, har Torbjörn er ein av undangongufólkunum, hóast hann ikki longur býr í Svøríki, har felagsskapurin hefur sítt høvuðsvirki, sigur Turid

Christophersen, forkvinna í Norrøna Felagnum.

– Tað, sum vit lata eitt blómutyssi og herðaklapp fyri, er arbeiðið, sum Torbjörn hefur gjørt fyri at fáa til vega eina svensk-

føroyska orðabók. Hann er ikki heilt einsamallur um hetta. Nanna Hermansson, ein fyrimyndarlig undangongukvinna í Samfundet Sverige-Färöarna og ein føroyavinur fram um nógv

onnur, eigur eisini sín part av herðaklappinum, sum vit í dag geva Torbjörn, leggur hon afturat.

– Torbjörn og Nanna hava nærum einsamøll arbeitt fyrimyndarliga hesi seinastu árin við

at fyrireika og vísa á móguleikar fyri at byggja upp eina orðabók, har móguleiki verður hjá øllum at leita sær forstáils millum føroyskt og svenskt mál. Arbeiðið er nærum sjálvboðið, tað er viljin og hugurin til at gera nakað munagott fyri felagsskapin, ið drívur verkið, sigur Turid Christophersen.

– Sum vit hava skilt, er arbeiðið komið so mikið langt, at tað í nærmastu framtíð er búgvið at verða latið leyst, og tað verður gjørt á stóra netgrundaða orðabókafelagsskapinum hjá Sprotanum, sum vit øll hava so ómetaliga stóra gleði av, sigur hon.

Hetta er triðja árið, at Norrøna Felagið gevur eitt herðaklapp. Tey sum fyrr hava fingið herðaklappið eru útvarpsmaðurin Ragnar A. Jacobsen, sum varð heiraður fyri hansara framfýsna arbeiða at breiða út norðurlandskan tónleik, og kokkurin Leif Sørensen fyri undangonguarbeiði at menna og altjóðagera føroyska matmentan.